

Отново за гъвкавата демократичност на Европейската демокрация

Понеже на други места съм се спирал само бегло на недемократичните прийоми на ЕК и ЕС, тук ще предприема да представя малко повече аргументи, за да не остане никакво съмнение къде е истината. Оттам нататък съдете сами.

Много ми е странно, когато разговарям – отново и отново – с интелегенти и вън от, и вътре във България, как всичките тези хора, които съдят за другите индивиди по това, което вършат, а не по приказките им, престават да виждат делата на Евробюрократите-Номенклатурчици, а се водят единствено по думите им. Дали е защото толкова много им се иска поне тази институция, ЕС, в която всички (допреди известно време това включваше и мен самия) толкова много вярваха, и на която се възложиха всичките им надежди за – най-после – едно светло бъдеще, да не се окаже поредния крах на илюзиите им ?

Твърдението ми, че приказките (“политически коректните” изказвания) на Евробюрократите за стриктното им придържане към принципите на демокрацията, свободата на словото, справедливостта и правата на личността си остават само думи, докато на дело се върши обратното, се базира на безброй събития и изказвания, които трасират назад във времето периода, през който иначе блестящата идея за обединена Европа се изроди. Ако трябва да сложа конкретни цифри, ще стигнем докъм 1992-1994 г., тоест около, и малко след, разпадането на СССР. Някъде по това време политиците в Брюксел решиха да форсират формирането на политически съюз, вместо да се задоволят с консолидирането на вече добре оформения икономическия такъв и да оставят времето да го трансформира постепенно. Това изглеждаше лесно продаваема на масите (а, наистина, трябва да призная, и на активния управленчески слой измежду интелигенцията, което включва и моя милост) идея, докато в същото време те бяха съблазнени от новите възможности за тяхното лично облагодетелстване, които такава схема обещаваха да разкрие. Оттам нататък работата съвсем се оттече: стремежът на отделните индивиди към надмощие в катеренето по стълбицата на властта и към налагането на мнението на овластените само заради едната партийна дисциплина неизбежно доведе до невероятни изкривявания на всичките тези иначе свещени принципи; не само това, веднъж засилени по пътя на изкривяването, неизменно се стигна и до прилагане на точно противоположните принципи. Ето ви примери:

- 1) Най-очевидния казус, който недвусмислено продемонстрира тоталното разминаване на теорията с практиката, по отношение на демократичните принципи, е случаят с конституцията на ЕС. Първо се тръгна към референдуми, както си му е редът. Обаче холандците и французите отхвърлиха идеята (а и самия проект, който вероятно е най-дългия и най-заплетен нормативен документ, докато една истинска конституция, според мен, не трябва кой знае колко да се различава от “Десетте Божии заповеди”). След първия шок, сигнализиращ, че стадото не желае да следва пастирите си, бандата от ЕК се стъписа, изчака малко и... реши да продължи. Конституцията бе преименувана в Лисабонски Договор, а политиците решиха да слоят две престъпления в едно, постулирайки, че понеже това не е Конституция а просто

договор, може да се приеме и на гласуване в съответните (послушни на правителството си, доколкото всички правителства все пак оперират от позицията на някакво парламентарно мнозинство) национални парламенти. Фаза три: всички парламенти минус този на Ирландия прокараха документа, с което се наредиха в лагера на престъпниците – аз не мога да нарека по друг начин хора, които с такава лека ръка са готови да сдадат суверенитета на страната си, и да посмеят да пренебрегнат народната воля – срещу своите народи; знаеше се, че референдумите няма да минат, точка. Ирландците останаха единствената достойна за уважение нация от 27-те. Въпреки волята на ЕК и непрекъснатия натиск, управляващите проведоха референдум и, естествено, отговорът на народа на келтите беше гръмко “Не”, очаквания плесник в лицето на Брюкселската Номенклатура. При което, коментарите от центъра дойдоха още по-нагли и по-арогантни: “Те не разбират, че това е за тяхно добро”, а още и “Ще ги накараме да гласуват отново и отново, докато кажат ‘Да’” !!! Фаза четири: когато кризата затисна Ирландия, дойде очаквания от бюрократите момент, извиването на ръце продължи, добавиха се обещания за помощи от страна на Брюксел, ако приемат Конституцията (извинявайте, Договора), и в края на краищата Ирландците клекнаха. Не че с това подобриха нещо в икономическата си ситуация, защото, въпреки обещанията, Ирландия все пак си се изправи пред банкрут, както се видя наскоро, и няколко стотици хиляди млади хора набързо си стегнаха куфарите и емигрираха, кой в САЩ, кой другаде. Фаза пет: последната бариера дойде от неочакван ъгъл – чешкият президент Вацлав Клаус отказа да подпише резолюцията на своите парламентаристи. Той се очерта като един от малкото съвременни политици от най-висшите етажи на властта в бившите страни-сателити на СССР, които не само започнаха да прозират истината, но и официално да изразяват разочарованието си от недемократичните прийоми на ЕК и несъгласието си с тази практика. Отказът на Клаус го издигна много високо, поне в моите очи, понеже съзнавам колко малко е информацията на този човек от вътрешния живот в страните на ЕС, за да има пълната картина. Останал сам, като последния мохикан, обаче, той беше лесна плячка за хиените от ЕК и след дълга кампания на невероятен натиск, той се предаде и подписа... Когато някой прочете и осмисли горното, и след това още седне да ми твърди, че Евробюрократите са демократи, знайте, че символично го заплювам ! След случая с Ирландия даже и аз се удивих и дори поуплаших, от презрението към народните маси и тяхното мнение, което тези номенклатурчици питаят. Ситуацията принципно по нищо не се различава от манталитета на Сталинските (или, не бяха ли тези на Мао, или на Кастро и Че...) комунисти – “Нашата кауза е правата. Ние се борим за доброто на народа. Е, той може и да не го разбира, но всичко, което правим е за неговото и само за неговото добро. Даже да се наложи да поизтребим една част от народа, няма значение. Важното е нашата кауза да победи. Защото тя е правата кауза”. Да, сигурен съм, че вашата кауза е правата. Просто защото е вашата. Браво, господа Евродемократи !!!

- 2) По начало, ЕС не може да се нарече демокрация даже и само заради това, че се управлява от избрани от гражданите си управляващи – Номенклатурата назначава членовете на ЕК (т. нар. Еврокомисари) измежду себе си. Същото е и с главите на другите административни институции (освен Европарламента) – разните там съвети, президенти и др., на ЕС.
- 3) Цялата тази пародия на демокрацията като структура се завършва с факта, че ЕП, който единствен от всички институции в ЕС е избираем от гражданите, и следователно може да претендира за автентичност на пълномощията си и демократична легитимност, всъщност не е никакъв истински функциониращ законодателен орган – законопроектите му се изготвят от ЕК и му се спускат отгоре за одобрение (е, позволяват им да си поначешат езиците, в рамките на “политическата коректност”, колкото да не се вижда, че всичко е само про форма, и че всъщност измъдруваните от Комисарите закони просто **трябва** да бъдат приети). С други думи, този “парламент” е само фигурант, нужен на управляващите по върха, за да придаде легитимност на Номенклатурокрацията им, която се е дегизирала като демокрация. Не съм го проверявал обстойно, но ще ви го споделя, защото е важно: струва ми се, че даже Парламентът по време на ранната конституционна монархия в Англия е имал повече правомощия, тоест тежест и сила в управлението¹, отколкото нещастните плъхове в ЕП, които се бутат да влезат там предимно заради личната си изгода. Не мога да си представя да бъде избран за член на този парламент и още от първия ден да не призова колегите си на бунт срещу узурпаторите на властта – Комисарите и цялата висша европейска Номенклатура. Ама как ще стане това, след като не само аз, никой свестен човек не се бутат да става партиец, оттам и евродепутат. Тези, които са в ЕП, са просто изпользвачи и мераклии да растат към върха на Номенклатурата, те бунт няма да вдигнат. Както вече споменах в примери по-горе, даже елементарна спорадична критика встрани от Партийната (пардон, исках да кажа “политически коректната”) линия бива потушавана отгоре и гледана накриво от мнозинството, подкрепящо мъдрото ръководство на другаря Барозу и членовете на неговото Политбюро (о кей, Комисия); да не говорим, че такива инциденти са истинска рядкост.
- 4) Диктаторските настроения – или ако щете претенциите за недосегаемост – на по-арогантните членове на тази евро-Номенклатура започнаха да прозират още от ранните години на Комисията. Особено изявена бе Едит Кресон – не помня по какво беше Комисар, но стана известна с арогантността си (демек, европейска демократка, та дрънка!) и с множеството скандали около нея и хората от обкръжението ѝ. Това, че за нищо не ставаха, ви е ясно, но на всичкото отгоре те се прочуха със злоупотребите на разходи от всякакъв вид – вкл. командировъчни и

¹ Ако си спомняте, в средата на 17-ти век Британския Парламент осъжда на смърт и обезглавява краля си – Чарлс Стюарт, влязъл в историята като Чарлс I – заради заговор с външни сили в стремеж към установяване на абсолютна монархия. Това предателство – и влизане в съглашение с враговете на кралството – към установеното преди това устройство на държавата като конституционна монархия му коства главата.

пр. – всичко за сметка на бюджета на Комисията, разбира се. Понеже беше постоянно във фокуса на медиите, започнаха да се чуват искания за оставката ѝ – мисля, че беше прецедент за тази най-демократична от всичките демокрации на света. Да, но другарката Кресон беше се здраво зацепила в комисарското кресло, бидейки протеже (и бивша любовница, според злите езици) на великия хамелеон Франсоа Митеран. И така, Жак Сантер, тогавашния Председател на ЕК, се видя в чудо и бе принуден да подаде оставката на всички вкупом, тоест на цялата Комисия, поради нейния отказ. Е, да, прави му чест, ама една лястовица пролет не прави².

- 5) Силно недемократичната муцуна на ЕС се показва и по друг един повод, в много по-важен аспект на политиката. Преди десет или петнайсет години “крайно дясната”, “националистическа”, “ксенофобска” (и каквото още отблъскващо заглавие си измислите) партия на Йорг Хайдер спечели една четвърт от гласовете на избирателите в Австрия и стана – съвсем по конституционному – мандатодносител, след което формира правителство в коалиция с друга партия. И отново се показва грозното лице на “либералната” демокрация. Един белгийски политик-либерал на име Луи Мишел, който по онова време бе външен министър на Белгия предложи и Комисията прие повик да се бойкотира Австрия! По всякакви начини, включително европейските граждани да бойкотират зимните им курорти !?! Защото си били избрали за водач на правителството нехаресван от нас политик – представяте ли си ? Страхотно ! Велика демокрация в действие ! Този същия Луи Мишел по-късно бе удостоен за храбростта, мъдростта и компетентността му с назначаването му на поста Комисар по външните работи – нещо, което допълнително характеризира манталитета на тия хора, както и способностите им. За пълнота ще ви поясня, че на Луи Мишел мислите му са по-късички даже и от носа му. Какво ми дава правото да отсъждам така ? Ето ви само една от изцепките му, докато беше още федерален министър на външните работи на Белгия: В един момент се реши, по негова инициатива, да се разреши веднъж завинаги хроничния проблем на страната с огромното множество нелегални емигранти. Обявиха шест месеца амнистия, през които на представилите се пред властите нелегално пребиваващи емигранти се даваше белгийско гражданство на момента. Познайте какво стана – всички емигранти от съседните страни се втурнаха през неохраняваните граници с Франция, Холандия, Германия и Люксембург, и така по спешност се сдобиха с белгийски паспорти три пъти повече хора, отколкото имаше нелегално пребиваващи преди тази умнотия на великана на мисълта Луи Мишел. А освен това ще трябва да ви осветля, че в същото време всички

² Някой може да каже “Ами ето, това все пак е демокрация в действие”, на което контрааргументът ми е много прост: “На пръв поглед е така, да, но това с нищо не променя нещата в основата им. На местото на тези ще дойдат други лапачи, които единствено ще се различават – може би – от предишните по умениято, старанието и изобретателността си в прикриване на показността на золумите си. По същество нищо няма да се промени, тъй като системата си остава същата и кадъра идва от същия източник – Номенклатурата. А тя не може да бъде променена, тя трябва просто да бъде първо отстранена и после отменена !”

легално пребиваващи и подали за гражданство си чакаха по номиналната процедура – моята тогавашна съпруга беше с български паспорт, беше подала за белгийско гражданство и трябваше да си изчака трите години, които се полагаха по каналния ред... Освен това, нали се сещате, че днес със сигурност имаме поне пет пъти повече от преди нелегално пребиваващи в страната емигранти ?

- б) Великите демократи-номенклатурчици систематично прилагат тактиката на бойкот или поставяне в изолация на своите конкуренти от “крайно десните партии”. При това по неписани правила в такива моменти проявяват инак рядко срещаща се солидарност. Което показва просто, че се страхуват от влиянието на тези партии върху масите и виждат в тях сериозен конкурент. Мога да ви припомня примерите с Жан-Мари Льо Пен във Франция и вече няколко пъти в Холандия, с партиите на Пим Фортхойн и Геерт Уилдерс, а в Белгия даже възникна и специфичен термин “санитарен кордон”, който се прилага срещу редовно печелещата около една четвърт от гласовете във Фландрия “националистическа” партия. Нещо повече, партията бе дадена под съд, и то неколккратно, иззеха ѝ част от субсидиите, даже я забраниха ! Да, да, в “демократична” Белгия, не другаде. В една от гордите съоснователки на ЕС и член на групата на първите шест. Впрочем, тази партия, както и всички други “крайно десни” европейски такива, за които имам поне някакви бегли познания, открито заявяват в документите си, че не одобряват повечето от недемократичните действия както на колегите си от другите партии, така и на Евроинституциите, и призовават за **връщане към демокрацията**. Между другото, след осъждането на въпросната партия в Белгия, на специален конгрес на следващия ден партията просто се преименува, като с това се изсмя в лицето на цялата кретения, която аз наричам политически цирк. За капак, те си запазиха даже и емблемата на партията, като при преименуването избраха такова име, че, запазвайки значението, запазиха и началните букви (от Vlaams Blok на Vlaams Belang, респ. Фламандски Блок и Фламандски Интерес). Така те натриха носа на конкуренцията и продължават да печелят значителна част от гласовете на избирателите във Фландрия. И ето ви тук един куриоз: докато през първата половина на живота ми в Белгия гласувах³ за християн-демократите, в последните около 15 години аз винаги гласувам точно за тази партия. Защо да е куриоз ? Ами защото тази партия според класификацията на “либералите” се води за “ксенофобска”, тоест мразеща чужденците. Което е само един от безбройните идиотизми на великите демократи тук – всички подобни “крайно десни” партии имат приблизително следната философия: чужденците или трябва да се интегрират, или да си ходят обратно. А интегрирането просто означава научаване на местния език и спазване на местните обичаи, закони и ред, а не налагане на своите такива върху

³ В Белгия гласуването е задължително и – макар и да съм убеден, че в една Номенклатурокрация няма смисъл от участие в изборите дотогава, докато не се роди проект, като този, който наричам “Заедно” – аз редовно вземам участие, тъй като едно дете не ми се плащат големите глоби, но друго, и то по-важното, това ме стимулира да следя изкъсо развитието на политическия процес в “родината на европолитиката”.

местното население. Е, ами аз съм сто процента за това – който иска дъщеря му да не се съблича в час по физическо, жена му да ходи забрадена, и т. н., и т. н., да емигрира там, където това са навиците и обичаите на **коренното** население, точка !

- 7) Макар ЕС да се води демокрация, реалността е съвсем друга: във всички важни аспекти на вътрешните взаимоотношения се налагат решенията на силните. По същество Франция и Германия (за 16-те от Еврозоната, а за целия Евросъюз тези двете плюс Великобритания) диктуват правилата, а дребните риби (такива като България) покорно приемат всичко, само и само да могат да се фукат като членове на “клуба на богатите”. На това му се вика “на гол тумбак чифте пищови”, като се има предвид членския внос, срещу който обективно получават само, или повечето, негативи. Тук България може да е екстремния случай, но и другите дребосъци не са чак толкова по-добре в това отношение. Истински прецедент, в смисъла на отстояване на правата си и противопоставяне на волята на трите страни-диктаторки, предизвика Полша – заинати се относно размера на фермерските субсидии и получи своето. Но това изключение си остава май единственото, доколкото аз съм информиран. И то заради размерите на Полша !!!
- 8) Тук ще разгледам една щриха от портрета на Евро-номенклатурчика, която ще допринесе за вашето разбиране на проблема, след като си зададете въпроса “Може ли това да бъде част от моралната характеристика на демократа?”. Тук става дума за алчност, отсъствие на чувство за справедливост или солидарност, незачитане приноса на другите, пренебрежение към принципа на съответствието между даваното и получаваното, загърбване на елементарното чувство за баланс и хармония, за справедливост да не говорим. Реалностите са следните: заплатите във всички Евро-учреждения са много по-високи от заплатите за същите длъжности където и да е другаде. Не знам някой някога да е давал обяснение на причините за това, не знам и някой да е искал такова, но знам със сигурност, че още от преди 30 години хората в Белгия – а и в съседните страни – се натискат да работят в ЕК или в ЕП, на каквато и да е работа. Защото даже и чистачките там получаваха повече отколкото повечето висшисти на неръководни длъжности в индустрията, а в държавната администрация даже и от ръководители на средно ниво. Един познат (Еди), който беше на длъжност обикновен кореспондент (подготвящ писмата в дадена дирекция) с полувисше образование, получаваше повече от моите инженери. На всичкото отгоре, той получаваше почти цялата си брутна заплата, докато за моите момчета нетото беше около 65% от brutото. Да, представете си, алчността, нахалството и арогантността на тези хора стигнаха дотам, че те си издействаха да не плащат почти никакви данъци, освен някакви символични 5% или нещо такова, за да не се каже, че не плащат съвсем нищо, а и да не вземат пък техните съответни “домашни” правителства да ги накарат да плащат данъци в къщи, под претекста, че в Брюксел не плащат нищо – хитро, а ? Друга една хитрина бе да си издействат специални табелки за автомобилите с “европейски номер”, освободен от пътни данъци и пр. Никой не би могъл да ви даде сносно обяснение за тези привилегии на Евро-Номенклатурата. Защото просто няма друго такова, освен това, което съм дал в началото на този параграф.

Но за да не си помислите, че това изчерпва тезата “Всички сме равни, но някои са по-равни от другите”, попитайте ме за пенсиите на тези господа. Ами ако погледнете в публикуваните на Интернет-страницата на ЕК таблици за заплати и пенсии, ще видите и отговора на всички въпроси, не само на този: тези другарки и другари са си изградили един прекрасен живот в комунизма – нищо, че на теория го отричат и плюят; когато това е един малък оазис за богоизбраните, устроен на гърба на милионите роби на труда, всъщност е един прекрасен рай, и остава само да му се сложи подходящо име, което най-добре – за да не се дразнят простосмъртните – би подходило да е “Демокрация”⁴.

- 9) Психиката на тези ненаситни лапачи и безсъвестни използвачи се характеризира и чрез безбройните скандали около злоупотребите с “командировъчни” средства, които бяха най-многобройни при евродепутатите, а не толкова прозрачни за служителите в ЕК, освен в случаите на прекалено безочие, символ на което стана Едит Кресон и компанията ѝ. Измамите с лъжливи, завишени, подправени и пр. отчети в ЕП бяха най-редовно коментирани. И това на фона на безбройните предимства, привилегии, щедри ставки и провизии за пътуване, на цялата тази измет, наречена Евро-Номенклатура. Достоеен пример за бъдещата демократична младеж, няма що! И след такива редовни примери от страна на водачите на обединени народи, очакваме от тружениците да им вярват сляпо и да ги следват: ами ясно е, че тези труженици е необходимо да бъдат все по-малко и по-бедно образовани – така е по-безопасно за всички, и най-вече за мъдрото ръководство на Партиите-ръководителки. Не е ли така?
- 10) Вторачена в себе си и фокусирана единствено върху разпростиране на влиянието, респ. управлението си във времето и пространството, тази “демократично мислеща” (ами как не – тя просто е закърмена с демократичното мляко на майките си, освен дето е резултат на демократичната спермална активност на бащите си, от предишното поколение номенклатурчици) и единствено правилно – само по “политически коректната” линия – действаща банда, не се поколеба да извърши и редица международни престъпления, намесвайки се в чужди работи, тоест там, където пък въобще не ѝ е мястото. Имам предвид много, но ще спомена само най-близките до нас случаи – конфликтите на Балканите през последните 20 години (опитът за дегизиране на агресията в Ирак като износ на демокрация е ясен на всички, струва ми се⁵). Наистина, ако се вгледа човек по-внимателно, много от

⁴ Веднъж-дваж – тоест докато осъзнах, че при всичката си публичност позициите по високите нива са всъщност запазени за “вътрешни хора” – кандидатствах за директор на дирекция или направление към ЕК, не помня точно, и от таблиците ми стана ясно всичко. Обявено беше съвсем понятно и отчетливо, че кандидатите за служба във ЕК могат да очакват да получават в нето около 95% от бруто-заплатите, обявени в таблицата, и един ден да се пенсионират вземайки 70% от тези като пенсия. При моята възраст и стаж и при ниво директор на дирекция или на направление, говорим за заплати (годишна компенсация) от порядъка на 160-180 000 долара – на онези години (около 2000 г.) и на онзи долар!

⁵ Макар и в тази война да участваше само Великобритания, докато останалите страни от ЕС бяха против, чрез Тони Блеър и неговите активисти Евросъюза стана съпричастен и поради това също трябва да поеме част от вината. Инак не е никакъв Съюз!

външнополитическите ходове на разни правителства и някои високопоставени индивиди от “Евроелита” могат спокойно да бъдат обявени като подстрекателството, като действителните причини или претекста за предизвикване на въоръжените конфликти които последваха. Вземете посещенията на Ханс-Дитрих Геншер, министър на външните работи на току-що обединената Германия, в Загреб, и обявяването от негова страна (буквално еднолично, за голямо неудоволствие на Хелмут Кол, както и на всички останали малко по-сериозни политици и дипломати) на безусловна германска подкрепа за отцепването на Хърватска от Югославия. Или участието в несанкционираната от ООН и следователно нелегална не само от морална гледна точка, но даже и от гледна точка на международното право⁶ война срещу Югославия⁷. Или пък вземете “създаването” на “независимата държава” Косово, което ЕС в съучастие със САЩ откъсна от суверенната държава Сърбия без да се съобразява със същите тези международни норми, които тъкмо неговите държави-членки създадоха и навират в носата на световната общественост като върха на справедливостта и демократичното мислене. На всичкото отгоре, тук става дума за създаване на нова държава подвластна на наркотрафиканти и всякакви други бандити и престъпници⁸... Наистина, формално погледнато това не е директно участие на ЕС и неговите учреждения или официални представители, но в края на краищата Съюза е просто конгломерат от държави-членки и министрите на тези държави, тоест целите правителства, поемайки отговорността като представители на страните си, индиректно правят същото и от името на ЕС. Инак не може да се твърди съществуването

⁶ Което само по себе си е нагласено да служи на статуквото, тоест на силните на деня, след Втората Световна Война.

⁷ Престъпленията на агресорите там, особено бомбардировките с обеднен уран, от които пострада и ще продължава да страда не само сръбският народ, но и част от населението в България, както и нашите братя и сестри от “Западните покрайнини”, са си чиста проба геноцид.

⁸ Наскоро даже и Карла Дел Понте, бившата председателка на съда в Хага, организиран за разправа над непокорните сърби (разбира се, маскиран като въздаване на справедливост срещу престъпленията по време на войните в бившата Югославия, което би било чудесно да се осъществи, но само ако се привлекат под отговорност **всички** виновници, а това не започва с Милошевич и не свършва с Караджич и Младич – справедливостта изисква да се извикат на подсъдимата скамейка още мнооого политици: от Туджман и Изетбегович, та до Клинтън, Блеър, Солана, Робъртсън и всичките правителствени ръководители на страните от ЕС) написа книга, в която признава, че съдът е получил безброй доказателства за престъпленията на т. нар. “Армия за освобождението на Косово”. Нещо повече, от нейните описания се виждат даже досега неизвестни на средно начетените хора, за които истинското лице на албанските “борци за национално освобождение” в тази исконна сръбска провинция не бе тайна. Дел Понте съобщава, че счита за доказано съпричастието и ръководната роля на Хашим Тачи – на времето водач на АОК, сега шеф на управлението на “младата европейска държава” – към всички престъпни дейности, включително търговията с човешки органи, придобити чрез ликвидирани на пленени по време на конфликта противници. Тачи и компания “обидено” отричат “незаслужените фалшиви обвинения”; има си хас – някой да не би да очаква, че юнакът ще си признае геройство от чак толкова долна проба? В същото време, ЕС и САЩ самодоволно потриват ръце от успешното продължаване – в името на “демократията” и справедливостта – на разпарчосването на Източна Европа на все по-малки и по-зависими държавици, потупвайки се взаимно по рамената и медалосвайки няколко отлично проявили се политици. Е, САЩ добавят и още една военна база към колекцията, но това не се дискутира толкова на висок глас.

на такъв съюз като политическа единица. Да не говорим, че главните действащи лица във всяко от правителствата на държавите-членки съставляват сърцевината – ако не и цялото – на много от органите на съюза – разните “Съвети”. С други думи, не може да се говори за отървяване от отговорност – както на номенклатурчиците много би им се искало – просто само защото на думи едното не с припокрива с другото. Ако действително има съюз, то няма как да не се признае и колективната отговорност: за **всички** действия на **всички** официални представители на властта във **всички** страни-членки е валидно простичкото правило, че те се характеризират от две компоненти – (1) личен принос/вина и (2) колективен принос/вина. Комуто това не се харесва, да не става министър, или, ако вече е станал, да си подаде оставката, когато осъзнае горното, но за предпочитане преди да е станало късно. Защото оценка рано или късно обществото ще му/й даде. Справедлива оценка и справедливо възмездие неминуемо ще дойдат, макар и в много случаи това да става след като е изтекла много вода след конкретната случка. Това, дето “Бог забавя, но не забравя” е вярно, но още по-вярно е, че народната памет – докато има народ !!! – носи и съхранява в себе си всичко, що има смисъл и значение за обществото и неговата държава. И в един момент отсъжда и въздава справедливост и възмездие⁹. Точно затова и съществува ИСТОРИЯ.

⁹ Тия дни BBC излъчи игрален филм, а след това и документален, за един неизвестен досега, но от най-интересните, от гледна точка на човешката психология и морал по време на война, епизоди през Втората Световна. Става дума за потопяването на британския лайнер “Лакония” през лятото на 1942 г., в южния Атлантик, от немска подводница под командването на капитан Вернер Хартенщайн. След торпилирането, този немец, за когото всички оцелели говореха само със суперлативи, помага – и то с немалко реално поети и реално изпитани рискове за екипажа и подводницата – за спасяването на почти половината от непотъналите с “Лакония” души. “Невероятен човек”, “истински джентълмен” и подобни все във същия дух бяха описанията на изпълнените с благодарност спасени, за този германец и военен “враг”, който загива около година по-късно, заедно с целия екипаж на подводницата, и всички жалееха за съдбата на тези момчета и техния командир-кавалер. Което, съпоставено с отношението към нацистите-престъпници и особено върхушката, отново ни отнася право там – към неминуемото възмездие и раздаване на справедливост, в случая отдаване на заслужена почит към човека, който в края на краищата си остава хуманист и, след изпълнение на воинските си задължения, се захваща с изпълнение на моралните си такива, колкото и необичайно, дори криво, да изглежда това (човечност по време на война?). Почитта на тези хора, заслужена от Вернер Хартенщайн, ще остане завинаги в историята като блестящ пример за офицерска чест и за поемане на отговорност при възможно най-сложните обстоятелства.